

foreslaa at indføre det almindelige borgerlige Egtteskab. §§ 3—15 i vort Forslag omhandle dette. De gaa ud paa, at for Fremtiden kan Egtteskab her i Landet retsahldigt kun indgaaes for den borgerlige Øvrighed, men at det staar Parterne frit forbagefter at lade det kirkeligt indvie, hvilket er utrukt ved, at enhver af Folketirkens Præster er berettiget til — at indvie et i Forvejen for den borgerlige Øvrighed indgaaet Egtteskab. Jeg skal herved indsynde, at naar vi her kun have talt om Folketirkens Præster og ikke talt om de anerkendte Trostamsfunds eller i det hele de andre Samsfunds Præster eller Religionstjenere, saa ligger det i, at vi have ment, at det er os uvedkommende; naar Ordningen med Hensyn til Egtteskabs Indgaaelse bliver saadan, at den ligger uden for det religiøse, have vi ikke noget at gøre med at gribe ind i disse afsvægende Trostamsfunds Forhold, dem lade vi ganske rolig staa ved sit Værd, medens vi naturligvis ligesom de tidligere Forslag om dette Emne, til hvilke vi paa flere Punkter have taget væsentligt Hensyn, dels Kirkekommissionens, dels det Forslag, som det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgfreds (S. Holm) i sin Tid indbragte her i Tinget, og hvormed der blev afgivet Bæntning, have foreslaaet, at Loven af 13de April 1851 ophæves, for saa vidt angaar dens §§ 1—9.

Med Hensyn til den nærmere Ordning af dette Forhold have vi henlagt den borgerlige Egttesforening til Magistraten i Købstæderne — det er jo saaledes Forholdet nu er ved den borgerlige vielse — og paa Landet til Sognekogderne. Det glæder mig for saa vidt at høre, at det ærede Medlem for Brastø Amts 6te Valgfreds (Bjosen) nu i Dag har fremdraget, at Sognekogderne burde tages stærkere i Brug, end de hidtil have været; thi vi have altsaa her haft den samme Tanke. Der kunde jo være Tale om i Analogi med Magistraten i Købstæderne at have valgt Sogneraadsmændene paa Landet. Det have vi nu ikke gjort allerede af den Grund, at de ere mere væksende end østligt var med dette for Øje. Der kunde jo ogsaa være Grund til at blive staaende ved det, som indeholdtes i det tidligere Udvalgs forslag, jeg nævnte for, nemlig at bestikke en særlig Egtteskabsforstander for hver Kommune. Men vi have ikke ønsket at vanskelligøre Sagen ved at opstille et nyt Apparat, hvor man havde et gammelt og brugeligt. Men dette hører naturligvis for øvrigt ligesom meget andet af Enkelthederne til Tinget, ikke for os ere Cardinalpunkter. I øvrigt have vi, saa foreslaaet, at Brudeparret skal

henvende sig ligesom nu til Øvrigheden paa det Sted, hvor Bruden hører hjemme, fremdeles at det er hendes Sognekoged eller Magistrat, som skal undersøge, om alt er i Orden, som skal besørge den fornødne Kundgørelse, modtage Anmeldelse om Forbud eller deslige. Derhos er det klart, at den samme Øvrighed kan, om Brudeparret ønsker det, foretage den endelige Egttesforening, men det staar Parterne frit for derom at henvende sig ligesom nu, til en anden Myndighed i Landet. Befølgningerne ved den borgerlige Vielse ville efter dette Forslag, hvis Parterne, henvende sig, til 2 Øvrigheder, blive den samme som nu, nemlig 6 Kr., og hvis de blive ved den samme Øvrighed, 5 Kr. Med Hensyn til den kirkelige Vielse have vi foreslaaet, at der ikke maa kræves nogen Betaling for denne. Vi have gjort det for at lette Udgangen saa meget som muligt for Folk, til efter den borgerlige Egttesforening at søge den kirkelige Indvielse, som vi Forslagsstillere i høj Grad ønske maa blive søgt, saa almindelig som muligt. Jeg behøver naturligvis ikke at gøre opmærksom paa, at det ikke er, fordi vi ville bort fra den kirkelige Vielse eller bort fra den kirkelige Indvielse i det hele, at vi stille dette Forslag, men det er for at gøre den indholdsrigere og værdifuldere derigennem, at den bliver fri og ikke som nu tvungen.

Men idet vi saaledes have stillet Forslag om at indføre almindeligt borgerligt Egttesforening og henlagt navnlig Kontrollen med, at Egtteskabsbetingelserne opfyldes, til en Autoritet, som i Reglen vil være Sognekogden, have vi fundet det nødvendigt samtidig at give en let tilgængelig samlet og klar Oversigt over, hvilke Betingelser der maa stilles, for at Folk kunne komme i Egtteskab. Derom handle de første 2 Paragraffer af vort Lovforslag, der dog tillammen fylde Halvdelen deraf. For Tiden er vor Lovgivning paa dette Omraade saare usulfkommen; den udfyldes for en Del ved Praksis, men denne Praksis hviler paa meget tvivlsom Lovhjemmel, og de lærde ere i alt Fald paa mange Punkter saare uenige om, hvad der egentlig er gældende Ret. Derfor gaar det vist ofte til, paa dette Omraade, som det kan bedst, og det gør det i det hele paa saa mange af de kirkelige Omraader, hvor der ikke findes klare Lovbestemmelser; det træffer sig nok i Lave, mener man, men det var dog sikkert ingen Glæde til, om der kom en klar Vejledning, i saa Henseende. Nu kunde man jo sige, det kan jo gøres ad administrativt Vej, naar vi først blive enige om borgerligt Egtteskab, kan jo Kultusministeriet eller Justitsministeriet, hvem det nu skulde være, give